

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 4. december 2016

Kirkedag: 2.s.i adv/A

Tekst: Es 11,1-10; Rom 15,4-7; Luk 21,25-36

Salmer:

SK: 80 * 77 * 274 * 66,6 * 279

LL: 87 * 77 * 80 * 274 * 66,6 * 279

2. søndag i advent handler om Jesu genkomst, om de sidste tider forud for Herrens dag, da Isajs rodkud skal stå som et banner for folkeslagene, som profeten Esajas siger det i GT-læsningen. En dag, der er kulminationen på helt uventede hændelser, der vil fylde mennesker med skræk og frygt, hvor selv himlens kræfter skal rystes. Der sker ting og sager i skaberværket langt udover det almindelige og vante. Selv elementerne i universet vil opføre sig uvant. Jord og hav vil blive skueplads for hændelser med uoverskuelige konsekvenser. Og tager vi med i billedet, hvad der andre steder i Ny Testamente siges om disse ting, så vil ondskab og ugudelighed tage til. Den bevidste ondskab, og den bevidste modstand mod Gud Herren vil gribe om sig og trække blodige spor gennem menneskeheden. Verdensherskere vil stige frem og underlægge sig folkeslagene med vold og undertrykkelse. Kristne vil blive de forfulgte. Ikke bare drybvist hist og pist i verden. Men overalt. Kristenheden bliver de forfulgte. For mod de kristne vil netop ondskab og ugudelighed forene deres bestialske kræfter, for kristenheden er det ondes dårlige samvittighed.

I takt med det, vil alt, hvad der i den katolske kirkes gamle lære falder ind under de syv dødssynder (Hovmod, griskhed, utugt, misundelse, frådseri, vrede og dovenskab) vælte sig i sit eget

fedt og grådige begær i en umættelig tilfredsstillelse, hvor den svage næste bliver ædt som et andet byttedyr.

Men bare rolig. Det sker ikke sådan over en nat. Den onde er jo ikke idiot. Vi vælter os ikke rundt i begærligt og grådigt svineri i morgen. Det sker over langs, måske pænt pakket ind i vækst og frihed.

Vækst, som samtidig får os lullet ind i grådighed og begær efter at få og have. Jeg skal have vækst. Jeg skal være vækst. Jeg. Jeg. Men vi vil føle, at det er helt naturligt og selvfølgeligt, for vi hører ikke længere Guds stemme om det modsatte. Der er nemlig ikke plads til Gud i begærs og grådigheds vækst. Han giver os bare dårlig samvittighed, derfor skruer vi ned for Ham, for når nu alle andre også siger og gør, så må det altså være rigtigt. Og Gud mangler lige som også at følge med tiden.

Frihed. Frie i kærlighedens hellige navn. Der er ikke noget så skønt som kærlighed. Og arme ve den, der tillader sig at sige, at noget ikke er kærlighed. Og i kærlighed er alt tilladt. Og kærligheden må man bøje sig for. Den må man følge, når den pludselig står foran en. Og kærlighedens udfoldelse mellem mennesker får utallige udfoldelser og sammenhænge og måder at ytre sig på. Også måder, som den antikverede Bibel ikke bryder sig om. Jo, det gør den, for den taler jo også om kærlighed; men er jo bundet af sin tid, hvor man var bundet af andre konventioner, skikke og moraler. Det er vi heldigvis frie fra nu. I udsendelsen i TV2 for nylig om Tønderpigen Zandra, slog det mig med gru, at alle de gamle mænd, der havde ligget med det lille barn, virkelig ikke kunne se, de gjorde noget galt, og hun kunne jo lide det, sagde de. Mennesker, der følger kærlighedens hellige kald gør aldrig noget galt. Og for ikke at få dårlig samvittighed og have gode argumenter at slå Bibelens Gud og andre forstokkede minoriteter oven i hovedet med, så

indfører vi intetkøn og kønsløshed. Så forarger vi ikke nogen, og vi vælger selv, hvad og hvem vi vil være og hvornår. Og selv naturens spillet med i dette med sine gener og dna osv. har vi lært at tvinge efter, hvad jeg ønsker. Og det skal blive værre endnu. Og mange synes, at der i tiden er tydelige tegn på, at det må være de sidste tider for jorden.

Tegn i himmellegemer og på jorden. Ser vi ikke også allerede sådanne tegn i naturens overdrevne fænomener i disse tider. Måske. Men vi tolker dem ikke som tegn om de sidste tider. Det er vort miljø, der påvirker klimaet, så det opfører sig således. Det er oksernes prutter, bilernes udstødning – det er vores levevis, vores vækst, vi blot skal have reguleret. Eller det er bare normalt, for vores klode har altid haft en cyklus af klimaforandringer. Enhver, der har set ældgamle kort af Danmark kan se, at kystlinierne har ændret sig drastisk gennem årene og stigningen i antallet af okseprutter. Vi er ganske enkelt blot for mange mennesker, der lever alt for længe, og vi har alt for mange dyr, og derfor skal vi nu til at lære at spise larver og insekter, så ikke vi skal have alle de okser. Der bliver ikke meget duft over fremtidens julefrokoster. Kun få tænker forandringerne som tegn. Som tegn på, at de sidste tider er ved at indfinde sig.

Jeg synes virkelig, at de ting, vi præsenteres for i evangeliet i dag er svære at forholde sig til. Og der er faktisk nogle, der ser tidens begivenheder som tegn på de sidste tider. Der er mennesker, der dybt alvorligt mener, at nu kan det ganske enkelt ikke blive værre. Vi kan ikke komme længere væk fra Gud uden at falde ud over kanten. Derfor skal vi besinde os, siges der.

Jeg læste i går en prædiken af Luther til denne søndag. En prædiken, holdt for knap 500 år siden. Og han havde præcis

samme indstilling. Det kunne ganske enkelt ikke blive værre, end det var på hans tid. De sidste tider måtte være lige om hjørnet. Det er et stort hjørne, når det tager 500 år at komme rundt om det. Og vi er jo stadig ikke kommet om det.

Spøg til side, for det er ganske alvorligt dette her. Der er en ting, der undrer mig ved det budskab, som er i dagens bibeltekster. En undren, som forstærkes, når vi med i billedet af, at himlen og jorden skal forgå, også skal tænke med, at vi skal stå foran Menneskesønnen. Jesus advarer os, for det sker pludseligt. Herrens dag kommer som en tyv om natten, hedder det et andet sted i NT, så våg og bed og hold Jer rede. Det undrer mig ikke, at ikke-troende mennesker vrænger næse ad dette og ikke vil bøje sig for sandheden i det. Der har altid været mennesker, der ikke ville lytte. De vrængede også næse af Noa, da han advarede om syndfloden. ”Sådan er Gud ikke”, og dermed ment: Sådan er vores Gud ikke. Men det undrer mig, at troende mennesker lægger afstand til denne forkyndelse og disse bibeltekster. Det undrer mig, at troende mennesker tænker hånt om Jesu advarsler. Og det hænger ikke sammen med to grundpiller i de ytringer vi ellers har i vores kristne tro: Trosbekendelsens ord: ...han skal komme at dømme levende og døde. Det bekender vi som vor tros indhold. Og vi beder om dette, hver gang vi beder ”komme dit rige” i Fadervor. Hvorfor siger troende mennesker således, samtidig med, at Jesu ord ikke tages alvorligt?

Jeg er nød til at tage Jesu ord alvorligt. Det er jeg ganske enkelt med den begrundelse, at hvis ikke jeg gør, så ser det hele fuldstændig håbløst og fortvivlende ud. Så er der ingen udfrielse eller løsning på al elendigheden og onskaben. Jeg er nød til at tage Jesu ord om, at ”mine ord skal aldrig forgå” alvorligt. Og blandt disse ord siger han om disse ting: ”Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, *for*

jeres forløsning nærmer sig.” Forløsningen til det rige, hvor Isajs rodskud står som et banner, og hvor ”Ingen volder ondt eller ødelæggelse...for landet er fyldt med kundskab om Herren”, som profeten Esajas siger det.

Hvad enten vi bagatelliserer tidens tegn og pakker dem ind i menneskeskabte misgerninger og okseprutter eller vi overtolker på tidens tegn og tror som Luther gjorde i 1500-tallet, så tror jeg der både er noget rigtigt og noget forkert i begge ting. Men jeg har ikke dét rigtige svar.

Men jeg finder trøst i, at Jesu ord giver mig en begrundet forventning om forløsning. Jeg håber, jeg kan stå det igennem, når jeg skal opleve det, og jeg har en forventning om, at det vil ske.

Håb og forventning. Der er forskel på håb og forventning. En færing skrev et sted, jeg læste i ugens løb: Vi færingere håber, vi kommer med i VM i 2018; men vi har ingen forventninger om det. Jeg håbede en gang, at en ganske bestemt dejlig ung kvinde ville blive min. Det blev hun. Men jeg har ikke noget håb om, at hun forbliver min. Det har jeg en forventning om, for det har hun givet mig sit løfte på. Håb tager sig udgangspunkt i egen længsel, mens forventning tager sit udgangspunkt i en andens længsel og løfte. Og i dag får vi et løfte at have en forventning i: løftet om forløsningen. Et løfte fra ham, der vil komme med magt og megen herlighed anden gang herved. Ham må vi i møde gå og i troen retfærdig for ham stå.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen